

Moja Vltava.

Štrašna sedanja vojna nam je prinesla mnogo neverjetnosti, mnogo čudnih zapovedi in prepovedi. Tako je bilo med drugim prepovedano nositi na mornarskih čepicah, kakršne nosijo naši dečki, napise z imeni mest nam sovražnih držav. Pri nas v Trstu so bile čepice z italijaskimi imeni najbolj navadne. Ko se je razglasila ta prepoved, smo hitele me matere snemat trakovke ali pa strič vezene besede. Mojemu malčku je pa bilo treba nove čepice, ker je bila stara že preslaba. Šla sva torej v trgovino, da izbereva. Seveda je bilo treba paziti na napis. Trгоvec je prinesel dve čepici, v vsaki roki eno. Na eni je bilo ime nekega tujega vojskovodje, na drugi napis »Vltava«. Dečku je ugajala ona čepica z napisom vojskovodje, zato je vprašal: »Ali vzameš to, mama?«

»Ne!« pravim, »tu imaš Vltavo!« In potisnem mu čepico na glavo. Deček je gledal začudeno zdaj mene, zdaj čepico, ki jo je že vrtel v roki. Ni mu šlo v glavo, zakaj so se meni svetile oči v veselju, zakaj sem plačala tako rada in nisem niti zinila, da je čepica predraga.

Ko prideva iz prodajalnice, potisnem malčku čepico tesneje na glavo, pobožam po napisu in rečem: »Na to čepico moraš paziti prav posebno!«

Pihal je precej močan veter, kakor piha skoro vso pomlad pri nas v Trstu. Na čepico sva pazila oba.

»Kaj pa pomeni Vltava?« je vprašal moj osemletni fantek. »Vltava je velika češka reka. Iz Češkega lesa teče po češki zemlji skozi krasno zlato Prago, kjer je tako široka in mogočna, da plavajo po njej velike ladje kakor po našem morju. Čehi imajo to reko jako radi. Ta njihova reka je kakor njihov narod: ponekod tiha in resna, kakor bi bila zamišljena, drugod šumeča in deroča, kakor bi grozila, Vltava je češka in samo čisto češka reka, ker teče samo po čeških tleh, nikjer ne prehaja miti za trenutek v drugo deželo.«

»Ali priteče v naše morje?« me vpraša moj malček in si sname čepico ter ogleduje in čita ter čita napis na njej. »Ne, dragec!« pravim; »Vltava teče proti severu, a da ne bi stopila na tuja tla, se skrije še na češki zemlji v veliko reko Labo.«

Srečno sva prinesla čepico domov. Vsi so jo občudovali in se divili, da sva dobila čepico s tako lepim napisom. Odslej se čepica ni zvala več čepica, ampak samo Vltava.

»Kje je moja Vltava?« jo je iskal moj malček, ko se mu je mudilo v šolo. »Prosim, mama, prinesi mi Vltavo! Pozno je že, ne morem ponjo sam.«

Tako je imel in nosil moj sinko svojo Vltavo in vzljubil jo je ter skrbno pazil nanjo. Če je šel po mestu, sem mu potegnila čepico močno nazaj, da je bil napis bolj viden, in dečko se je postavljaj, če mu je dejal

ta aii oni znanec: Kako imeniten napis imaš na čepici! In če ga je kdo vprašal, kaj pomeni oni napis, je lepo razložil, kaj je Vltava in kod teče.

Nekega dne sva šla ob obrežju. Nenadoma je zapihal močan veter čez morje sem, vzdignil čepico, jo dolgo sukalo v zraku na vse strani, plesal z njo v vrtincu, iz ulice je morskemu vetru odgovorila silna burja in zagнала čepico naravnost v morje. Malček moj je stekel na breg in vpil: »Moja Vltava, oh, moja Vltava!« Tolažila sem ga in mu prigovarjala, naj nikar tako ne kriči, pa zajokal je še bolj: »Oh, Vltave ne bom imel več!« — Ljudje, ki so šli mimo, so dečka sočutno izpraševali, kaj se mu je zgodilo, on je pa le tožil: »Moja Vltava, moja Vltava!« Ta se je pa lepo zibala na mehkih valovih ter se sedaj približala, zdaj oddaljila od obrežja, kakor bi naju hotela dražiti. Midva sva stala in gledala. Pogledovala sem svojega sinka smehljaje se, da bi videl, da se ne jezim, a on je bil resen, njegove oči solzne.

Iz ozke ulice sta prihitela dva ribiča, urno odvezala ob bregu zibajoči se čoln in hotela odpluti. Tedaj sem pristopila k enemu, mu pokazala utopljenko in ga prosila, naj jo reši. V par močnih sunkih je čoln že udaril ob čepico, čez trenutek pa sva jo že imela midva. Ubožica se je močno napila, drugega hudega se ji pa ni zgodilo. Ko se je posušila, se je bliščal še bolj na njej zlati njen napis.

— DOBRI PRIJATELJI —